

[Jan Køpke Christensen]

»Hvad kan ministeren oplyse om smitteopsporingen i forbindelse med HIV-infektion?«

Begrundelse

Den 24. marts 1993 refererede dagbladet B.T. en undersøgelse, der blev præsenteret i Ugeskrift for Læger den 22. marts 1993; heraf fremgår det bl.a., at lovbestemmelserne vedrørende smitteopsporing ved HIV-infektion er meget forskellige verden over, samt at smitteopsporing ved HIV-infektion i Danmark normalt kun er mulig, hvis den smittede forstår og accepterer betydningen heraf.

Endvidere fremhævedes det, at der f.eks. i Sverige og bestemte stater i USA er pligt til at foretage smitteopsporing, og navngivne kontakter har efterfølgende pligt til at blive undersøgt.

Det er spørgerens opfattelse, at de forskellige lovbestemmelser verden over vedrørende smitteopsporing ved HIV-infektion indebærer, at smitteopsporingen varierer i effektivitet.

Flere læger har tilkendegivet, at det i relation til HIV-smitteopsporingen og forebyggelsen var en stor fejl, at kønssygdomsloven blev ophævet i 1988. I stedet burde man have ført HIV og AIDS ind under kønssygdomslovgivningen.

Ministerens bedes i vurderingen oplyse, om det vil være lovgivningsmæssigt muligt at forbedre grundlaget for smitteopsporing i relation til HIV-infektion; herunder bedes det oplyst, hvilke initiativer regeringen vil tage for at forbedre og effektivisere smitteopsporingen ved HIV-infektion.

I vurderingen bedes det endvidere oplyst, om smitteopsporingen ved HIV-infektion er mere effektiv i de lande, hvor der er pligt til at foretage smitteopsporing, og hvor navngivne kontakter efterfølgende har pligt til at blive undersøgt.

Det bedes i øvrigt i vurderingen oplyst, hvilke regler om smitteopsporing ved HIV-opsporing der gælder i de øvrige EF-lande og de øvrige nordiske lande.

Svar (1/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriet har – efter kønssygdomslovens ophævelse – over for amtskommunerne understreget det helt afgørende i, at det

smitteopsporende arbejde fastholdes, uanset om man lokalt har valgt sygehusvæsenet eller de praktiserende læger som ramme for indsatsen mod HIV-smitte og andre seksuelt overførbare sygdomme.

Ligeledes med henblik på at fastholde smitteopsporingen har Sundhedsministeriet anbefalet de danske amtskommuner at sikre de praktiserende læger bistand med dette meget vigtige arbejde, der vanskeligt kan indpasses i ydeshonoreringssystemet.

Sundhedsstyrelsen har sidste efterår iværksat en særlig indsats for at forbedre den kontaktopsporende indsats i forhold til HIV-smittede med udsendelse af en revideret vejledning og særligt oplysningsmateriale til de alment praktiserende læger. Det fremgår heraf, at lægen, når en person konstateres HIV-smittet, skal undersøge, om der er mulighed for smitteopsporing. En del af de HIV-smittede har erfaringsmæssigt haft mange, evt. anonyme, seksuelle kontakter, og den periode, hvor smitten kan være sket, kan gå mange år tilbage. Lægen må sammen med patienten vurdere, dels hvem der kan være smittekilden, og dels hvilke personer der kan være smittet og bør opfordres til at lade sig undersøge. Smitteopsporing bør iværksættes, hvor det skønnes, den kan føre til, at HIV-smittede identificeres, og specielt hvis man har formodning om, at disse ikke er opmærksomme på risikoen for HIV-smitte. Erfaringer fra andre lande har vist, at smitteopsporing kan give resultater i form af identifikation af ikke tidligere erkendt HIV-infektion.

Imidlertid har Sundhedsstyrelsen konstateret, at der fra amt til amt er store forskelle på den smitteopsporende indsats. Det er derfor det umiddelbare indtryk, at man ikke alle steder i Danmark har fastholdt tilstrækkelige ressourcer til smitteopsporingsopgaven.

Jeg vil nu tage en drøftelse med Amtsrådsforeningens formand om, hvordan man bedst kan sikre, at den smitteopsporende indsats er tilstrækkelig i alle danske amter.

Inden for den ramme, som foreligger for besvarelsen af spørgsmål stillet i henhold til forretningsordenens § 20, anser jeg det ikke for muligt at give en fyldestgørende besvarelse af, hvilke regler om smitteopsporing ved HIV-opsporing der gælder i de øvrige EF-lande og de øvrige nordiske lande, samt hvorledes reglerne forskelligheder udmønter sig i praksis.